

Synti ja sen kuolettaminen

Synti kompastuskivenä

Suurelle osalle kristinuskosta kiinnostunutta japanilaista muodostuu jossain vaiheessa ongelmaksi kysymys synnistä. Japaninkielessä ei ole sanaa, joka vastaisi raamatullista syntikäsitettä. Sana, jota siellä käytetään, on ”*tsumi*” ja se tarkoittaa varsinaisesti rikosta. Kenestäkään ihmisestä ei voi tulla kristittyä joutumatta kohtaamaan synnin omassa elämässään. Valtaosa japanilaisista ja myös suomalaisista pitää itseään ainakin suhteellisesti ottaen hyvänä ihmisenä ja moni loukkaantuu jopa syvästi, jos häntä väitetään syntiseksi. Eräässä mielessä on ymmärrettävää, että ihminen, joka ei tunne Jumalaa, ei tunne myöskään syntiä, sillä kristillisessä merkityksessä synti kohdistuu aina viime kädessä Jumalaan eikä vain toisiin ihmisiin tai luomakuntaan laajemminkin.

Omantunnon todistus

Edellä sanotusta huolimatta kaikilla ihmisillä on kuitenkin jonkinlainen käsitys synnistä, koska Jumala puhuu yleisen ilmoituksen kautta ihmisten omassatunnossa. Se ilmenee erityisesti silloin, kun ihminen joutuu syystä tai toisesta toisten ihmisten synnin uhriksi. Oikeuden vaatiminen ja oikeuksien edellyttäminen kertoo siitä, että ihmisillä on kaikissa kulttuureissa ja uskonnoissa jonkinlainen taju hyvästä ja pahasta ja siis myös synnin eräistä piirteistä.

Niin kauan kuin synti käsitetään lähinnä rikokseksi kuten murhaksi, raiskaukseksi tai varastamiseksi, monet onnistuvat väittämään, etteivät he ole koskaan tehneet kenellekään pahaa. Eino Leinon kuuluisa lause siitä, ettei ”kukaan ole paha, toinen on vain heikompi toista”, kuvastaa hyvin suomalaista mielenmaisemaa. Toisaalta ihmiset ovat äärimmäisen herkkiä loukkaantumaan, jos joku syyllistää heitä jostakin asiasta. Se osoittaa, että syyllisyyden tunteet ovat todellinen ongelma ja monen ihmisen pahanolon syy.

Syyllisyys ja syyllisyyden tunne

Aikamme korostaa voimakkaasti tunteita. Syyllisyyskin pyritään mahdollisimman pitkälle tulkita kielteiseksi tunteeksi, josta pyritään psykologisin ja terapeuttisin keinoin pääsemään vapaaksi. Syyllisyyden tunteet pyritään mahdollisimman pitkälle erottamaan itse syyllisyydestä.

Oikeuden käytössä ja lainsäädännössä syyllisyys käsitteestä ei voida päästä eroon. Siksi monenlaiset terapiat pyrkivät tekemään eron aidon syyllisyyden ja epäaitojen syyllisyydentunteiden välillä. Käytännössä kaikkea sellaista syyllisyyden tunnetta, joka ei perustu yhteiskunnan lakien rikkomiseen, pidetään epäaitona ja siitä pyritään terapioissa vapauttamaan ihmiset. Ihmisen omatunto reagoi kuitenkin kaikkiin sellaisiin asioihin, jotka hänen moraalinen tajunsa pitää vääränä.

Siksi poisselitetty syyllisyydentunteet eivät todellisuudessa katoa minnekään, ne painuvat ehkä tiedostamattomaan ja vaikuttavat sitä kautta pahoinvointia. Omantunnon paaduttaminen helpottaa kyllä väärin tekemistä, mutta ei vapauta ihmistä todellisesta syyllisyydestä eikä tiedostamattomaan torjutuista syyllisyyden tunteista. Siksi kaikenlainen syyllistäminen herättää vastareaktioita, koska ne saattavat nostaa esiin torjuttua todellista syyllisyyttä.

Syyllisyyden kohtaaminen

Synnin todellisuudesta ei auta se, että yritämme sen unohtaa, sillä synnin vaikutuksesta nousevat kaikenlaiset ongelmat elämässämme ovat jatkuvaa muistutusta siitä. Synnin totuudellinen kohtaaminen on luonnolliselle ihmiselle epämiellyttävä jopa tuskallinen kokemus. Uskova kristitty voi kohdata syntisyytensä helpommin, koska hän tietää voivansa turvautua Kristuksen sovitustyöhön perustuvaan armoon. Siksi hänen ei tarvitse paeta totuutta itsestään kaunisteluun, salailuun, teeskentelyyn, unohtamiseen, välttämään kameleonttimaisesti törmäyksiä. Hänen ei tarvitse myöskään heittäytyä uusiin synteihin, himojen hillittömään tyydyttämiseen omantunnon paaduttamiseksi. Hänen ei myöskään tarvitse tyytyä kompromisseihin, suhteelliseksi tekemiseen (asiat voisivat olla huonomminkin), vähättelyyn (pölyä vain), puolusteluun (kaikkihan tekevät niin, olet vanhanaikainen), synnin korvausyrityksiin tai uskonnolliseen pakoon todellisuudesta.

Hyvän elämän valepuku

Koska luonnollinen ihminen on sokea synnin varsinaiselle olemukselle, hänellä saattaa olla varsin optimistinen käsitys itsestään ja mahdollisuuksistaan selvitä jopa Jumalan edessä – sillä kaikilla ihmisillä on jonkinlainen jumalataju, vaikka se olisikin tukahdutetussa tilassa. Elämällä suhteellisen moitteettomasti, välttämällä karkeita syntejä ja harjoittamalla sopivassa määrin uskonnollisuutta hän kokee selviävänsä Jumalan edessä, jota hän pitää hyvänä ja rakastavana. Ponnistelemalla hän uskoo pääsevänsä lähes täydelliseen elämään ja välttymään näin myös onnettomuuksilta ja muusta pahasta.

Luonnollinen ihminen onkin aina ollut innostunut laatimaan sääntökoelmia, jotka täyttämällä voi olla tyytyväinen itseensä ja todeta: ”Tämä riittää!” Kaiken sen keskellä häntä saattaa kuitenkin vaivata tietty levottomuus, epävarmuus ja tyhjyyden tunne. ”Jospa tämä ei sittenkään riitä.” Jotkut lähtevätkin epävarmuuden ajamina yhä lisääntyviin ponnistuksiin, joilla voidaan päätyä joko itseriittoisuuteen tai epätoivoon.

Lain riman alentaminen

Jos tällainen ponnistelijatyyppeä kohtaa Jumalan kymmenen käskyn lain, hän saattaa kuvitella hyvinkin voivansa täyttää sen, niin kuin Jeesuksen ajan fariseuksetkin. Jos hän on vilpittömä ja lähtee koko sydämellään noudattamaan kymmenen käskyn lakia aivan sen vaatimaa mielialaa myöten, hän saattaa hyvinkin joutua toteamaan, ettei hän kykene lakia täyttämään. Silloin hänen eteensä avautuu kaksi mahdollisuutta.

Toinen on se, että hän joutuu epätoivoon omista mahdollisuuksistaan ja lähtee etsimään ulkopuoleltaan pelastusta. Toinen on se, että hän laskee hiukan lain vaatimusten ”rimaa” selvitäkseen siitä. Jos moraalisisella tasolla sekään ei riitä, hän laskee rimaa vielä alemmas lopulta jopa lähes oman elämäntapansa tasolle.

Monet tekevät ”silmänkääntötempun” ja korvaavat kymmenen käskyn lain noudattamisen tietyllä määrällä uskonnollisia suorituksia. Niitä voivat olla kristillisessä ympäristössä tietty määrä Raamatun lukua, rukousta ja kristillisiä tapoja. Uususkonnollisessa ympäristössä hän saattaa keskittyä mietiskelyyn tai itsensä rakastamiseen saavuttaakseen tyydyttävän tason.

Ilmaukset Uudessa testamentissa

Japanin kielen sanamerkki synti muodostuu osista, jotka tarkoittavat neljää paha. Ne ovat laiminlyönnit, vääryys, epäusko ja laittomuus. Uusi testamentti käyttää synnistä seuraavia kreikankielisiä sanoja:

- *poneros*: paha, se mikä tekee kipeää, ahdistaa ja tuottaa tuskaa. Synti on aktiivinen, toimiva voima (eikä siis vain hyvän puutetta). Se ei voi pysähtyä, vaan jatkaa aina pahuuden aiheuttamista. Sen voiman alkulähde on Saatana. Se on turmeleva voima, joka pyrkii tuhoamaan Jumalan tekoja, estämään Jumalan pyhyden ja rakkauden toteutumista.

- *hamartia*: ohi maalin menemistä, epäonnistumista, Jumalan mittapuun täyttämättä jättämistä. Syntiä on kaikki sellainen luonne ja käytös, joka ei täytä Jumalan asettamaa täydellisyyden mittaa. (*Hamartia* kuvaa jousella lentävän linnun ampumista. Joko nuoli osuu tai menee ohi. Ei ole mitään 90% osumaa. Vain 100% tai 0%.) Synti on kapinaa Jumalaa vastaan, koska syntinen ihminen ei alistu Jumalan tahdon alle, joka on ilmoitettu kymmenen käskyn laissa.

- *paraptoma*: lankeamista siinä, missä pitäisi seistä. Synti voi olla sekä tahatonta että tahallista.

- *anomia*: vääryys, laittomuus, tottelemattomuus Jumalan tahdolle

- *kakia*: pahuutta, pahansuopaisuutta

- *adikia*: epävanhurskaus, elämää, joka ei ole suoraa eikä oikeaa

- *faulos*: paha, turmeltuneisuus, josta ei tule koskaan mitään hyvää

Synti tuottaa tuhoa, kipua, sairautta, eroa, ahdistusta, kuolemaa, kadotusta ja tuomion.

Totuudesta luopumista

Synnin olemus on ihmisen luopumista totuudesta, joka samalla on ero Jumalasta ja Jumalan tahtoa vastustava ja vahingollinen suunta. "Syntiä on kakki mikä erottaa meidät Jumalasta ja ihmisistä". Synti kohdistuu aina viime kädessä Jumalaan silloinkin kun sitä tehdään toisia ihmisiä ja luomakuntaa vastaan. Synnin suuruus ei määräydy siitä, **mitä** tehdään vaan viime kädessä siitä, **ketä** vastaan se tapahtuu. Synti on aina majesteettirikos itse Jumalaa vastaan. Se on kuin sylkemistä Majesteetin kasvoille.

Jumalan puheen torjumista

Kun lapsi on rikkonut jotain vanhempiansa antamaa ohjetta ikävin seurauksin, vanhempien tyypillinen lause kuuluu: "Mikset kuunnellut meitä?" Kysymys on aina enemmästä kuin yhden ohjeen noudattamatta jättämisestä. Kysymys on noususta vanhempia vastaan. Vastaavasti Raamattu sanoo: "*Joka rikkoo yhtä lain käskyä vastaan, rikkoo kaikkia muitakin vastaan.*" Rikkomus kohdistuu Jumalaan, lain Antajaan. Jokainen synti on nousua Häntä vastaan, tottelemattomuutta Henkilöä kohtaan.

Synnin seuraukset

Meidät on luotu olemaan tekemisissä elämän lähteen, pyhän Jumalan kanssa, noudattamaan Hänen käskyjään. Häntä vastaan nousemisella on kauheat seuraukset: surkeus tässä elämässä, tuomio ja kadotus tämän jälkeen. Synnin seuraus tässä elämässä on hengellinen kuolema, synnin ja Saatanan orjuus ja tulevassa iankaikkinen ero Jumalan armokasvoista helvetin tulessa, joka on Jumalan pyhää kuluttavaa tulta.

Sydämen mielialaan asti

Ellemme ymmärrä millaista on Jumalan pyhyys, emme myöskään tajua miten hirvittävästä asiasta synnissä on kysymys. Pinnallinen käsitys synnistä vie ulkokultaisuuteen, jossa vain ulkoiset teot merkitsevät jotain. Todellinen pyhyys ei ole hyvää käytöstä, vaan sitä millainen sydämemme on. Ei esimerkiksi riitä, ettemme tee aviorikosta. Jumalan silmissä olemme aviorikkoja pelkästään himoitsevan katseemme vuoksi.

Mutta minä (Jeesus) sanon teille: jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on ansainnut oikeuden tuomion. Se taas, joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjänpäiväinen', on ansainnut Suuren neuvoston tuomion. Mutta joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen... Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan. (Matt. 5:22,28)

Jumala on pyhä

Kun Vanhan testamentin profeetta Jesaja sai näyssä nähdä Jumalan kirkkauden ja pyhyiden, hän tajusi olevansa helvetin kekäle. Jumalan kirkkauden ilmestyessä jouluna paimenille he joutuivat kauhun valtaan, sillä silmänräpäyksessä Jumalan kirkkaus paljasti heille heidän sydämensä tilan.

Minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen viittansa liepeet täyttivät temppelin. Hänen yläpuolellaan seisoivat serafit, joilla oli kullakin kuusi siipeä. Kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella jalkansa, ja kahdella he lensivät. He huusivat toinen toiselleen: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kunniaansa." Ovenpielet vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone tuli täyteen savua. Niin minä sanoin: "Voi minua! Minä olen tuhon oma, koska minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin." (Jes. 6:1-5)

Hengellinen kuolema

Efesolaiskirjeen 2. luvun alku kuvaa synnissä elävän ihmisen tilaa seuraavasti:

"Te olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmapallan hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin."

Synti tuottaa hengellisen kuoleman, jossa yhteys Jumalaan on katkennut. Se ilmenee syyllisyytenä, häpeänä, toisten ihmisten ja jopa Jumalan syyttelynä omista synteistä, pakona Jumalasta ja elämän mielekkyyden ja tarkoituksen menettämisenä. Viime kädessä synti tuottaa fyysisenkin kuoleman ja sen jälkeen iankaikkisen kuoleman eli kadotuksen, ellei ihminen pääse osalliseksi hänen ulkopuoleltaan tulevasta pelastuksesta.

Synti on Sielunvihollisen orjuutta ja siis aktiivista ja toimintaa, johon synti ihmistä ajaa. Ihminen saattaa kuvitella toteuttavansa omia halujaan, mutta todellisuudessa hän on omien himojensa orja. Niillä Saatana pitää hengellisesti kuollutta ihmistä kahleissaan. Synti saattaa tuottaa kyllä hyvinkin hienoa taidetta, musiikkia ja urotekoja, mutta niiden vaikuttimena on synnillinen ylpeys ja itsekorotus. Synnin vallassa

elävä ihminen on Jumalan vihan alla. Se onkin lopulta hänen kauhein tilansa. Ellei ihminen pääse Jumalan vihan alta pois, hän hukkuu iankaikkisesti.

Viimeinen tuomio tulee

Hengellinen kuolema ja synnin orjuus on tila, josta kukaan ihminen ei kykene itseään pelastamaan. Jos ihminen kuolee synneissään, hän joutuu viimeisellä tuomiolla vastaamaan jokaisesta väärästä teostaan, kaikista pahoista ja turhista sanoistaan ja jokaisesta laiminlyönnistään. Hän saa niistä myös täysin oikeudenmukaisen ja totuuteen perustuvan tuomion, joka on ikuisesti palava tuli.

Synti sokaisee

Ihmisen ehkä hirvein tila synnin orjana on silloin, kun hän ei enää kykene edes näkemään itsessään asuvan synnin todellisuutta. Jeesus lausui asiasta:

"Jos te olisitte sokeita, teillä ei olisi syntiä, mutta nyt te sanotte: 'Me näemme', ja sen tähden teidän syntinne pysyy." (Joh. 9:41)

Ihminen on vastuullinen olento. Synti on tottelemattomuutta valolle. Kaikki ihmiset kaikkialla ovat saaneet Jumalan yleisessä ilmoituksessa valoa, siis myös pakanat:

"Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta." (Room. 2:14-16)

Synnin orjuuttava vaikutus näkyy muun muassa siinä, että ihminen ei suostu tunnustamaan totuutta itsestään. Hän pakenee sokeuteensa. Ellei Jeesus olisi valmistanut syntisille pelastusta, kaikkien ihmisten osana olisi joutua kadotukseen oikeudenmukaisena rangaistuksena heidän synneistään, jotka he tiesivät, mutta joilta he sulkiivat silmänsä.

Synnilliset himot eivät ainoastaan sido ihmisen tunteita ja tahtoa, vaan ne vääristävät myös ihmisen ajattelukyvyn. Kaikki se hyvä, minkä Jumala luomisessa antoi ihmiseen, joutuu synnin tähden väärään käyttöön. Ihmisen älykkyys tulee itsepetoksen välineeksi. Jumalan hyvän lainkin synti vääristää:

En olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse." Kun siis synti sai lain käskystä aiheen, se herätti minussa kaikenlaisia himoja." (Room. 7:8-9)

Sydämen tila

Eräs japanilainen ei-kristilliseltä taustalta tullut mies kertoi, miltä näytti hänen sydämensä tila Jumalan yleisen ilmoituksen valossa:

"Elin lukemattomien syntien sitomana tajuamatta sitä itsekään. Niitä olivat muun muassa piittaamattomuus, epätoivo, harhakuvitelmat, nihilismi, itsekkäiden halujen tyydyttäminen, itsenhalveksunta, itsevanhurskaus, pelkuruus, ylpeys, kovasydämyisyys, julmuus, ulkokultaisuus, itsekorotus, ärtyneisyys, katkeruus, laiskuus, halveksunta, petos, turhan kunnian pyyntö, itsekidutus jne. Sellainen olin."

Syntistä sydäntä Jeesus kuvaa näin:

"Sisältä, ihmisen sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahnehtimiset, häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuopuus, juma-

lanpilikka, ylpeys ja mielettömyys. Kaikki tämä paha lähtee sisältä ja saastuttaa ihmisen." (Mark. 7:21-23)

Kun uususkonnollisuudessa ihminen etsii sydämensä syvyyksistä sitä, mitä hän ei ympäriltään löydä, rakastavaa sydäntä, voimaa elämäänsä ja valaistusta pimeyyteensä, ennemmin tai myöhemmin hän joutuu törmäämään pohjimmaiseen pahuuteensa ja häntä orjuuttaviin himoihinsa. Vapautusta ei löydy omaa sydäntä kaivelella eikä yrityksillä kieltää todellisuus.

Synnin orjuus

Jeesus kuvaa ihmistä synnissään seuraavasti:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja... Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä." (Joh. 8:34,44)
Synti ja Jumala ovat yhteen sovittamattomia.

Syntisen ihmisen hyvät teot

Moni suomalainen on sitä mieltä, että Raamatun kuva ihmisen pahuudesta on liian synkkä. Heidän mielestään ihmiset tekevät paljon hyvää jopa jaloja tekoja. On hyvä tiedostaa, että Jeesus ei kiellä sitä, etteikö pahakin ihminen kykenisi tekemään hyvää. Mutta kaikkien parhaimpienkin tekojen takaa löytyy motiivit, jotka eivät kestä Jumalan kasvojen edessä.

Perisynti

Raamattu osoittaa, että synti on meissä perinnöllistä:

"Katso, synnin alaisena olen syntynyt, synnin alaiseksi sikisin äitini kohdussa." (Ps. 51:7)

Sen orjuuttavaa voimaa kuvaa Paavali näin:

"Me tiedämme, että laki on hengellinen mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaiseksi. Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen, sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä vihaan, sitä minä teen. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, minä myönnän, että laki on hyvä. Niinpä en sitä enää teekään minä itse vaan synti, joka minussa asuu. Sillä minä tiedän, ettei minussa, nimittäin lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla tosin on, mutta hyvää en pysty saamaan aikaan. Sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä toteutan. Jos siis teen sitä, mitä en tahdo, en tee sitä enää itse vaan synti, joka minussa asuu. Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon tehdä hyvää, sen lain, että paha pysyy minussa. Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain. Se sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua vangittuna synnin lakiin, joka on minun jäsenissäni." (Room. 7:14-23)

Vastuumme

Vaikka ihminen on synnynnäisesti synnin orja, se ei tarkoita sitä, ettemme olisi vastuussa synneistämme. Synti tekee meistä syyllisiä, olemme tietoisessa kapinassa Jumalaa vastaan ja Hänen vihansa kohteita:

"Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa." (Room. 1:18)

Ihmisillä on totuus, jota he tietoisesti vastustavat.

Moraalinen turmelus

Synti johtaa myös moraaliseen turmelukseen, jonka lähtökohta on luopuminen elävästä Jumalasta:

”Koska heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, Jumala jätti heidät kelvottoman mielen valtaan tekemään sopimattomia. He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, pahuutta, ahneutta ja ilkeyttä, täynnä kateutta, murhanhimoa, riitaa, petosta ja pahanilkisyyttä. He ovat juorujen levittäjiä ja panettelijoita. He vihaavat Jumalaa, ovat väkivaltaisia ja ylimielisiä, kerskailijoita ja pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia, ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja armottomia. Vaikka he tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka sellaista tekevät, ovat ansainneet kuoleman, he eivät ainoastaan itse tee niin vaan myös osoittavat hyväksymisensä niille, jotka tekevät samoin.” (Room. 1:29-32)

Synti alkoi ensimmäisten ihmisten lankeemuksesta ja se on siksi maailmankaikkeuden murhenäytelmä. Se esiintyy lukemattomilla eri tavoilla ja tunkee läpi kaikkea elämää.

Synnin vastakohta on rakkaus

Ihmiset rakastavat syntiä eivätkä siksi halua siitä luopua, vaikka he inhoaisivatkin synnin ikäviä seurauksia. Synnin vastakohta on rakkaus Jumalaan ja rakkaus lähimmäisiin. Sellaista rakkautta kuvataan näin: *”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä, rakkaus ei kadehdi, ei kerskaile, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä paha, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa. Kaiken se peittää, kaikessa usko, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii.”* (1. Kor. 13:4-7)

Ihmisen epätoivo synnin kahleissa

Synti on hirmuvaltias, jonka otteesta ihmisen ei parhaimmilla ponnistuksillaan pääse vapaaksi. Kukaan ei voi vapauttaa itseään synnistä, sen tuomasta syyllisyydestä ja sen kauheista seurauksista.

Moni on toki yrittänyt taistella sisällään riehuvia synnillisiä himoja tukahduttaa tahdonvoimallaan ja monenkaltaisilla uskonnollisilla keinoillaan. Parhaassa tapauksessa hän on onnistunut voittamaan jonkun synnillisen tapansa, mutta joutunut samalla vielä suuremman synnin hallitsemaksi eli ylpeyden valtaan. Niin kauan kuin ihminen yrittää omin voimin selvittää synnistä, hänelle ei ole mitään toivoa päästä vapauteen siitä. Itse asiassa syntikysymyksen kanssa epätoivoon joutuminen on ensimmäinen toivon säde syntiselle. Se kertoo nimittäin sen, että ihminen ehkä ensi kertaa elämässään suostuu näkemään edes hiukan totuutta omasta tilastaan. Vain sairautensa tunnustavat hakeutuvat hoitoon.

Ratkaisu syntikysymykseen

Koska synti on olemukseltaan poiskääntymistä Jumalasta kaikkine hirveine seurauksineen, ratkaisu siihen voi löytyä vain palaamalla Jumalan yhteyteen. Niin kauan kuin ihminen yrittää selviytyä vain vaakatasolla ihmissuhteiden syntiverkostossa tai yrittää korottaa moraalista tasoaan, mitään tietä vapauteen ei löydy.

Yhteiskunta toimii ihmisen omantunnon vaatimana niin, että synnin (lain rikkomisen) poistamiseksi siitä pitää saada rangaistus, se pitää sovittaa ja synnin uhriksi joutuneen pitää saada hyvitys. Kun rangaistus on kärsitty, rikkonut ihminen saa uuden

mahdollisuuden elää lain mukaan. Ilman rangaistusta ei syntiä voida poistaa. Oikeudenmukaisuus vaatii rikoksen tuomitsemista ja uhrin saamaa hyvitystä. Tämä yhteiskunnallinen tapa syntikysymyksen käsittelyksi heijastaa Jumalan asettamaa järjestystä, koska se on luomiseen perustuvan luonnollisen lain ilmenemistä.

Rangaistuksen täytyy tulla

Jumalan sana osoittaa selkeästi, että mikään muu kuin rangaistus ei voi poistaa myöskään syntiä suhteessa Jumalaan. Koska koko ihmiskunta on synnin vallassa, oikeudenmukainen tuomio jokaiselle ihmiselle hänen synnistään on iankaikkinen ero Jumalasta helvetin tuskissa. Kadotuksessa ihmiset eivät saa osakseen mitään muuta kuin oikean ja kohtuullisen rangaistuksen kaikesta syntisyydestään. Jumalan oma pyhyys vaatii sitä. Jos Jumalan iankaikkiseen maailmankaikkeuteen jäisi mitään syntiä rankaisematta, sovittamatta ja hävittämättä, Jumala ei olisi enää Jumala, kaikkivaltias ja pyhä.

Mutta Jumalan käsittämättömän suuri armo ja rakkaus syntisiä ihmisiä kohtaan ilmestyi siinä, että Hän otti itse kantaakseen ihmiskunnan synnin taakan. Hän tuli Jeesuksessa Kristuksessa ihmiseksi ja otti syntisten ihmisten syyllisyyden omille hartioilleen. Hän kärsi suuresta rakkaudestaan meidän sijaisemme sen rangaistuksen, joka olisi kuulunut meille. Se tapahtui Golgatan ristillä, kun Jeesus kärsi ja kuoli Isän Jumalan hylkäämänä helvetin tulen tuskan meidän puolestamme. Se oli täydellinen uhri, sillä Jeesus ei ollut koskaan tehnyt syntiä. Siksi Hänen kärsimisensä ja kuolemansa riittää sovittamaan jokaisen ihmisen synnin. Jumalan viha kohdistui Hänen omaan Poikaansa, se täyttyi siinä. Rangaistus synneistämme tuli sillä täydellisesti loppuun suoritetuksi. Yhdenkään, joka turvautuu Häneen, ei tarvitse pelätä minkäänlaista tuomiota viimeisenä päivänä, kun koko ihmiskunta kerätään Hänen tuomioistuimensa eteen.

Osallisuus vapautteen synnin syyllisyydestä ja vallasta

Jeesus Kristus on ainoa, joka kykenee vapauttamaan ihmisen synnin syyllisyydestä, synnin vallasta ja synnin seurauksista. Mutta Hän ei ainoastaan kykene tekemään sitä, vaan Hän myös suuressa rakkaudessaan tahtoo sitä sinunkin elämässäsi. Vapautus tapahtuu kolmessa vaiheessa, jos sinä taivut tunnustamaan syntisi ja pyytämään pelastusta Häneltä.

Ensimmäisessä vaiheessa syntinsä tunnustaneelle ja sydämensä Jeesukselle avannut saa syyllisyytensä anteeksi. Jumala ottaa hänet yhteyteensä, omaksi lapsekseen ja vanhurskauttaa hänet Jeesuksen tähden. Vanhurskauttaminen tarkoittaa Jumalalle kelpaavaksi lukemista sillä perusteella, että Jeesuksen täydellisesti syntitön elämä luetaan ihmiselle, ikään kuin hän itse olisi elänyt sen. Ihmisen synnit taas luetaan Jeesukselle, ikään kuin Hän itse olisi tehnyt ne. Jeesus rangaistiin Golgatalle jo ihmisen synneistä ja oikeudenmukaisuus toteutui siinä. Jeesuksen täydellisen elämän vuoksi viimeisellä tuomiolla vanhurskautettu saa osakseen taivaallisen kirkon kauden.

Toiseksi Jeesuksen luokse mielen muutoksessa palannut ihminen saa osakseen Pyhän Hengen lahjan ja Hänessä iankaikkisen elämän. Jeesus asettuu Pyhässä Hengessä asumaan uskovan sydämeen ja alkaa hänen sisältään käsin tukahduttamaan hänessä edelleen asuvaa syntistä luontoa ja synnyttämään uutta elämää Jumalan yhteydessä ja Jumalan ylistykseksi. Tämä synnin vallasta vapauttava työ jat-

kuu koko elämän. Vaikka synti edelleen taistelee Pyhää Henkeä vastaan, Jumalan lapsen ei tarvitse pelätä mitään rangaistusta, sillä pelastumisessa tapahtunut vanhurskaaksi lukeminen on kertakaikkinen tapahtuma ja sen siunaus eli Jumala lapsuus ja täydellinen anteeksiantamus säilyy koko elämän ajan muuttumattomana.

Kolmannessa vaiheessa Jeesuksen uskossa pelastuksen saanut pääsee lopullisesti vapaaksi synnin vallasta sinä päivänä, kun uskova saa osakseen uuden ylösnousemusruumiin Herran kirkkauden valtakunnassa.

Synnin kuolettaminen

Pelastuksessa ihminen kääntyy Jeesuksen puoleen, tunnustaa syntinsä ja uskossa ottaa vastaan kasteen, jossa hän pääsee osalliseksi Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen siunauksesta, syntien anteeksiantamuksesta ja saa lahjaksi Pyhän Hengen sydämeensä. Siitä alkaa uskovan vaellus kohti lopullista iankaikkista kotia Isän ja Jeesuksen luo. Tämän uskonvaelluksen eräs tärkeä puoli on synnin kuolettaminen samalla, kun Pyhä Henki kantaa hänessä rakkauden, ilon, rauhan, kärsivällisyyden hedelmää.

Synnin kuolettaminen ei tapahdu lakia noudattamalla eikä omin voimin, vaan Pyhän Hengen työnä uskovan elämässä.

”Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, tekee eläviksi myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. Olemme siis velkaa, veljet, mutta emme lihalle elääksemme lihan mukaan, sillä jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te Hengellä kuolettatte ruumiin teot, niin saatte elää.” (Room. 8:11-13)

Syntisen luonnon eli lihan kuolettamisessa uskovan on tajuttava, mitä synti on olemukseltaan ja sen seuraukset. Kun hän katselee Jeesuksen tuskaa Getsemanessa ja Golgatan ristillä, hän näkee, millainen synti on luonteeltaan ja mikä hinta täytyi maksaa hänen synneistään. Toistuvasti palatessaan katselemaan Golgatan tapahtumia uskova saa voimaa ja halua kuolettaa syntiä omassa vaelluksessaan.

Toiseksi voidakseen kuolettaa syntiä uskovan tulee tajuta, kuinka tärkeä on sielu ja sen iankaikkisuus. Sitä varten hän haluaa panna pois elämästään sellaisia hyviäkin asioita, jotka vievät sielua poispäin Herrasta. Valmistautuminen iankaikkisuuteen on tärkein tehtävämme tässä ajassa:

Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman mutta saisi sielulleen vahingon? Tai mitä ihminen voi antaa sielunsa lunnaiksi? (Matt. 16:26)

Iankaikkisuuteen tähyäminen voi merkitä sitäkin, että hän ei välttämättä menesty tässä ajassa.

Kolmanneksi Pyhä Henki synnyttää meissä aitoa vihaa syntiä kohtaan. Siksi teemme kaikkemme, ettei se tuhoaisi elämäämme. Herran rakastaminen on pahan vihaamista. Tavoitteena on puhdas sydän, joka on vapaa himosta, katkeruudesta, kateudesta, vihasta ja joka on täynnä rakkautta totuudessa. Lopullisesti tavoite saavutetaan vasta perillä, mutta jo matkalla pyrimme sitä kohti eläen.

Miten synnin kuolettaminen tapahtuu?

Synnin kuolettaminen on osa pyhitystä eli Herran puhtauteen kasvamista ja Herralle omistautumista Pyhän Hengen voimassa. Sitä varten uskovan ei tule ruokkia lihalista mieltä. Hänen tulee välttää sellaisen lukemista ja katselemista, joka ruokkii syntistä luontoa. Hän pyrkii ”näännyttämään lihan nälkään” ja ruokkimaan sydäntään Jumalan sanalla ja uskovien yhteydellä sekä rukousyhteydellä Herraan.

Uskovan tulee tuntea syntisyytensä, niin että hän tietää milloin kiusaukset tulevat ja kuka ja mikä on kiusausten takana. Hänen tulee valvoa ja rukoilla välttääkseen tietoisesti kiusauksia. Kiusausten keskellä hänen tulee palauttaa mieleensä se hinta, joka hänen synneistään Golgatan ristillä maksettiin.

Tärkeätä on muistaa, että synnin kuolettaminen tapahtuu vain ja ainoastaan Pyhän Hengen voimassa. Joka kerta, kun uskova lankeaa syntiin, Pyhä Henki taivuttaa hänet tunnustamaan syntinsä ja vie hänet omistamaan uuden ja tuoreen anteeksiantamuksen. Päivittäisessä parannuksessa hän saa aina uuden voiman taistelussa syntiä vastaan.

Kaikkein tärkeintä synnin kuolettamisessa on kuitenkin muistaa, että pelastus on kaiken aikaa varma, Golgatan työ riittää perille asti ja pyyhkii pois kaikki syntimme. Jumalan lapseus pysyy voimassa myös uskovan lankeemuksissa. Hän saa aina palata uuteen armoon, koska hänet on vanhurskautettu Jeesuksessa.